

ри, изъ ноздритѣ му пламъкъ изкача. И почналъ той да пасе въ нивата, и колкото пасалъ, два пжти повече съ нозѣтъ тѣпкалъ. Щурчо се притаилъ, полазилъ като змия, скокналъ бързо, уловилъ коня и му метналъ оглавника. Дръпналъ се коньтъ съ всичка сила да побѣгне, но неможе. Щурчо билъ якъ, хубавичко го държалъ. И почнало кончето да се моли:

— Пустни ме, момче, моля ти се, а когато ти до-
трѣбва нѣщо, повикай ме, и азъ ще направя всичко,
каквото поискашъ.

— Добръ, — казалъ Щурчо, — но кждѣ ще те
търся.

— Излѣзъ край село, — казало кончето, и извикай
три пжти: — „Гонка-Вихрогонка“! — и азъ веднага
ще дойда.

Щурчо пусналъ коня, като взелъ отъ него обѣща-
ние да не пасе вече пшеничката и си отишелъ.

Скоро слѣдъ това отъ село на село, отъ градъ на
градъ трѣгнаха царски пратеници и викали:

— Събирайте се, бѣдни и богати, слуги и госпо-
дари, граждани и селяни — царьтъ ви на празникъ
вика — три дена ще ядете и ще пиете. Изберете си
добри коне и тичайте! Който съ кончето си подскочи
до царюви чардаци и свали прѣстена отъ ржката на
дъщеря му, царьтъ нему ще я даде за жена.

Почнали да се готвятъ всички за царския празникъ,
почнали да се готвятъ и Щурчовитѣ братя. Не искали
тѣ сами да скачатъ, а искали само да гледатъ. Помо-
лилъ ги Щурчо и него да водятъ.

— Какво ще правишъ тамъ, бре Щурчо, нима ис-
кашъ хората да плашишъ! По-добръ седи си въ кжщи,
— казали братята му.

Тѣ отишли, а Щурчо взелъ въ торбата си хлѣбецъ
и солчица и отишелъ въ полето за гжби. Щомъ излѣ-
залъ вѣнъ отъ село, той хвърлилъ торбата и извикалъ
три пжти:

— Гонке-Вихрогонке, дѣто и да си, тука да дой-
дешъ!

Ето коньтъ тича, та земя трепери, низъ ноздри му